

hvad hele Kulspørgsmaalet angaar, forekommer det mig, at den højtærede Trafikminister saa udførligt har gjort Rede derfor og givet stærke Argumenter for, at disse Kulindkøb fandt Sted. Det er dog muligt, at vi skal have en Repetition af disse Forhandlinger fra sidste Aar, skønt jeg, som sagt, tror, at Ministeren har svaret saa udførligt, som det lader sig gøre. Selv om vi imidlertid kommer nedad med Kulpriserne, og det gør vi dog efterhaanden, er der sikkert adskillige, der stiller sig meget skeptisk overfor Statsbanernes Drift. Der er naturligvis ingen Tvivl om, at det Forslag, som vi inden ret længe kan vente om nye Tjenestetidsregler, vil medføre en betydelig Besparelse netop paa dette Budget. Alligevel er der i det hele med Rette eller med Urette en ret udbredt Mistillid til denne Statsvirksomhed. Jeg vil haabe, at det i den kommende Tid vil vise sig, at der ogsaa indenfor Statsbanerne kan administreres saaledes, at vi kommer bort fra de mægtige Underbalancer, vi har kendt i meget lang Tid. Men de Takster, vi fik for en Tid siden, og hvorved der skete en meget betydelig Forhøjelse, maa nødvendigvis nedsættes, thi vi er jo inde i en nedad-gaaende Periode, hvor saadanne Takster absolut ikke kan opretholdes. Det er kun beklageligt, at man ikke tidligere fulgte Venstres Opfordring til at forhøje Taksterne, medens der endnu var mange Varer at køre med, og hvor Folk ogsaa var i Stand til at betale. Jeg kunde citere mange Udtalelser af Venstres Ordfører, hvori vi krævede, at man paa et langt tidligere Tidspunkt skulde gaa til Takstforhøjelser. Derved vilde vi have faaet meget store Indtægter ind i den danske Statskasse. Nu er vi derimod inde i en Periode, hvor det hele rasler nedad, baade i Industri, Landbrug og andre Erhverv, og man søger nu at undgaa Banerne saa meget som muligt. Jeg har saaledes i den sidste Tid hørt om, at man i Vestjylland, naar man skal have Kreaturerne fra Græsgangene til de forskellige Eksportmarkeder i Tønder og Esbjerg, driver dem i store Flokke flere Mil, fordi man mener, at de Priser, man i Øjeblikket faar for Kreaturerne, ikke kan bære de store Transportomkostninger. Jeg tror derfor, at en Nedsættelse af Taksterne er et af de Spørgsmaal, vi maa have under Behandling, og jeg tror ogsaa, at Ministeriet er sindet at fremsætte Forslag herom. Der er noget kedeligt i, at man skal staa her evig og altid og tale om Sparsomme-

lighed, men det er nødvendigt netop i de Tider, vi nu gaar ind i, hvis vi overhovedet skal være i Stand til at komme igen dem. Jeg tror dog, vi alle er meget taknemmelige for, at man fra Ministeriets Side har anstrengt sig for i Finansaaret 1922—23 at opnaa Balance paa vore Statsvirksomheder.

Der er naturligvis mange Spørgsmaal, som jeg kunde fristes til at komme ind paa nu, da jeg taler om de store Statsinstitutioner, saaledes f. Eks., hvorvidt Medhjælpssummer og Honorarer er rigtigt opført, eller der muligt skal ske Ændringer deri. Jeg benytter Lejligheden til at udtale, at vi i Finansudvalget er i højeste Grad tilfredse med, at vi har Lønningsraadet som Hjælper. Thi ellers vilde vort Arbejde være ganske uoverkommeligt. Dette Raad faar til Behandling de forskellige Sager angaaende Honorarer, Medhjælp o. s. v., alt, hvad der staar i Forbindelse med Tjenestemandsløven. Jeg er vis paa, at mange er enige med mig i at anerkende det store og grundige Arbejde, der indtil Dato er præsteret i Lønningsraadet. I alt Fald ser man saaledes paa det indenfor Finansudvalget, at dette Raad har været os til ganske uvurderlig Nytte. Jeg ved naturligvis godt, at der er kommet en betydelig Kritik frem ikke mindst fra adskillige Tjenestemandes Side. Vi har i den senere Tid hørt, at man har været tilbøjelig til at kalde Lønningsraadet en „Overrigsdag“ eller „Overudvalg“. Men det er jo fuldstændig forkert. Lønningsraadet har aldrig villet være noget over Rigsdagen. Det er kun optraadt raadgivende og vejledende. Og vi er, som sagt, meget tilfredse med det Arbejde, Raadet har udført.

Der har jo været nedsat forskellige Sparekommissioner, og det maa siges om disse Kommissioner, at de i Virkeligheden har forceret Arbejdet og afsluttet det i kort Tid, og at det er gode Resultater, der er fremkommet. Disse Kommissioners Maal var jo at udarbejde Forslag, hvorefter der kunde skaffes Balance, og dette maa jo i nogen Grad gaa ud over baade Tjenestemand og Publikum; hver maa bringe sine Ofre, hvis den Balance, som vi alle ønsker, skal opnaas. Jeg synes, som sagt, man maa være tilfreds med disse forskellige Sparekommissioners Arbejde, og ikke mindst ønsker jeg at udtale et anerkendende Ord overfor den øverste Poststyrelse, der resolut og konsekvent bringer den nye Ordning ud i Livet. Jeg vil haabe, at det samme maa ske for de